



Arrest

nr. 67 749 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 oktober 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) omdat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.3. Verzoekster diende op 3 mei 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 juni 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 6 september 1970 in Katyr-Yurt (Tsjetsjenië). In 2000 werd uw man, M.(...) T.(...), drie dagen vastgehouden omdat hij eten zou gegeven hebben aan rebellen. Op 4 februari 2010 werden uw man en uw oudste zoon, U.(...) T.(...), 's nachts in hun winkel in Katyr-Yurt meegenomen door zes gemaskerde militairen. Op het moment van deze inval bevond u zich bij uw zieke moeder. De nonkel van uw man, S.(...), was getuige van het incident. S.(...) bracht u de volgende ochtend op de hoogte van de verdwijning. Op 14 maart 2010 kwamen militairen langs bij u thuis. Ze vroegen naar uw man. Op 28 maart 2010 kwamen dezelfde militairen voor de tweede keer langs. Een week later, begin april 2010, kwamen dezelfde militairen voor de laatste keer langs. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 7 september 2010. Samen met uw kinderen A.(...) en O.(...) reisde u met de trein naar Moskou, waar jullie op 9 september 2010 aankwamen. Dezelfde dag vertrokken jullie met de trein naar Brest, waar jullie de volgende ochtend aankwamen. In Brest namen jullie de trein naar Terespol in Polen, waar jullie op 10 september 2010 toekwamen. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. In Polen verbleven jullie twee nachten bij twee kennissen, R.(...) en A.(...). Op 12 september 2010 namen jullie in Polen een taxi naar België. Op 13 september 2010 bereikte u België. Op 20 september 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna werd op 11 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 12 oktober 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 29 oktober 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend. U keerde echter niet terug naar Polen. Op 3 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakten van uw twee jongste kinderen, uw huwelijksakte en drie documenten met betrekking tot uw aanvraag voor medische regularisatie.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met militairen. Deze problemen ontstonden nadat uw man en uw zoon meegenomen werden door militairen. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de arrestatie van uw man en zoon (CGVS, p. 11), van de opsluiting van uw man in 2000 en van het feit dat militairen na de verdwijning van uw man nog drie keer bij u thuis langs kwamen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven van welke afdeling of sectie de militairen waren die uw man en zoon meenamen (CGVS, p. 9). Evenmin kende u de afdeling, graad of functie van de militairen die na de verdwijningen drie keer bij u thuis langskwamen op zoek naar uw man (CGVS, p. 10). Tevens kon u niet precies aangeven bij welke militairen u informatie over uw man had gezocht (CGVS, p. 12). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u na de verdwijning van uw man en zoon op 4 februari 2010 zelf naar de autoriteiten ging om een Russisch binnenlands en internationaal paspoort af te halen. Volgens de stempels in uw Russisch binnenlands paspoort verkreeg u uw Russische binnenlands en internationaal paspoort op respectievelijk 18 en 24 februari 2010 (CGVS, p. 5). U verklaarde dat u bij de aanvraag en afhaling van uw Russisch internationaal en binnenlands paspoort geen problemen met de autoriteiten ondervond (CGVS, p. 5 en

11). Het feit dat u zo snel na de verdwijning van uw man en zoon, volgens u door toedoen van militairen, uw autoriteiten opzocht en u zonder problemen documenten werden afgeleverd, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover uw autoriteiten zou gekend hebben. Voorts blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar Oekraïne opvallend lang was. Op 4 februari 2010 werden uw man en uw zoon door militairen meegenomen. Begin april 2010 kwamen de militairen voor het laatst langs bij u thuis. U verklaarde dat u Tsjetsjenië uiteindelijk op 7 september 2010 ontvlucht bent (CGVS, p. 6). U stelde dat u niet vroeger durfde vertrekken omdat u uw in Tsjetsjenië achtergebleven dochter niet alleen wilde laten (CGVS, p. 5). Tevens verklaarde u dat u nog op zoek ging naar uw man en zoon en uw huis niet wilde verlaten (CGVS, p. 11). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 11), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Er wordt genoteerd dat de door u ingediende aanvraag werd afgewezen. Bovendien verklaarde u dat uw medische problemen een zestal jaar geleden ontstonden (CGVS, p. 11). U maakt zo niet aannemelijk dat uw medische problemen ontstaan zijn door de problemen die u ertoe genoodzaakt zouden hebben uw land van herkomst in september 2010 te verlaten. De documenten die u in dit verband indiende, betreffen uw aanvraag voor medische regularisatie. Deze documenten zijn gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties en aan de burgemeester van Rendeux. Deze documenten, evenals de vermelding van enkele medische attesten in deze documenten, vertellen niets over de problemen die u in uw land van herkomst ondervond. De documenten bewijzen evenmin dat uw huidige medische problemen veroorzaakt werden door de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben ondervonden. Met betrekking tot de geheugenproblemen en psychologische problemen die u aanhaalde (CGVS, p. 2, 5 en 11), kan worden opgemerkt dat de door u ingediende medische documenten hiervan geen melding maken. U legde geen overtuigend bewijs of medisch attest voor waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakten van uw twee jongste kinderen en uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste "middel" voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoekster houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van de kernbegrippen uit de vluchtelingendefinitie en besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen. Ze benadrukt dat de Commissaris-generaal haar identiteit niet betwist, die wordt

bewezen door haar Russisch paspoort dat in origineel werd voorgelegd, en niet op geldige wijze de vrees voor vervolging ontkracht, met name het feit dat haar echtgenoot en haar zoon opgepakt werden en zijn verdwenen. Verzoekster wijst er tevens op dat geen rekening werd gehouden met de bijzonderheid dat zij als Tsjetsjeense vrouw van 40 jaar oud slechts weinig geïnformeerd is over de persoonlijke situatie van haar echtgenoot en haar zoon en dit om reden van de Tsjetsjeense tradities. Volgens verzoekster werd geen onderzoek gedaan om na te gaan of er een spoor zou kunnen worden gevonden van het incident van 4 februari 2010 waardoor kon worden nagegaan of er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging bestond, werd niet verduidelijkt welke elementen uit het CEDOCA-document, dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, precies op haar van toepassing zouden zijn en weerlegt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op geldige wijze het risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

In wat als een tweede middel kan worden gelezen, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tevens voert verzoekster de schending aan van het beginsel van het voordeel van de twijfel en de *“gedeeltelijke en verkeerdelijke lezing van het CEDOCA-document”* dat aan het dossier werd toegevoegd, een *“gebrek aan onderzoek dat in staat zou stellen (...) de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoekster na te gaan”* en van het *“gebrek aan motivering van de weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*. Verzoekster herhaalt haar asielmotieven en herhaalt ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens haar niet op geldige wijze haar gegronde vrees voor vervolging ontkracht. Volgens verzoekster ontkracht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op geldige wijze dat de karakteristieken waarvan sprake in artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet, niet zouden zijn toegekend aan haar en haar familie door de vervolgingsagent, met name de Tsjetsjeense autoriteiten.

Met betrekking tot de actuele situatie in Tsjetsjenië en de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming, merkt verzoekster op dat de vraag gesteld moet worden of de asielzoeker kan genieten van bescherming zoals voorzien in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster herhaalt nogmaals dat haar echtgenoot voor de eerste maal werd gearresteerd in 2000 en op 4 februari 2010 samen met haar zoon opnieuw werd gearresteerd en sindsdien verdwenen is en ze sedert de verdwijningen tot drie maal toe het bezoek heeft gekregen van militairen op haar domicilie waardoor ze besloot haar land van herkomst te verlaten. Verzoekster wijst erop dat haar verklaringen perfect plausibel zijn en overeenkomen met de elementen die gekend zijn in deze materie. Hierbij verwijst verzoekster naar het CEDOCA-document dat aan het administratief dossier werd toegevoegd en waarin wordt verduidelijkt dat het geweld zich vooral manifesteert in mensenrechtenschendingen door het regime van Kadyrov en niet enkel gericht is op personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellen, waardoor de precieze motivatie voor deze acties niet altijd duidelijk of begrijpbaar is. Verzoekster wijst er verder op dat de schendingen zich voordoen onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen en ontvoeringen. Vervolgens wijst verzoekster op de ‘grijze amnestie’ en het feit dat familieleden verantwoordelijk worden gehouden voor de daden van hun verwanten, waardoor zij blootgesteld kunnen staan aan represailles onder de vorm van brandstichtingen. De statistieken met betrekking tot het aantal slachtoffers zijn niet betrouwbaar en niet alle incidenten zijn aan het conflict gelieerd. Verzoekster stelt dat zij in haar beroep zal aantonen dat haar verklaringen met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot en haar zoon in februari 2010 duidelijk, gedetailleerd, coherent zijn en overeenkomen met de informatie die gekend is en waarbij iedere persoon beschouwd wordt als helper van de *“Boéviks”*. Verzoekster zal vervolgens aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van een terugkeer naar de Russische Federatie. Aangezien uit de informatie blijkt dat alle leden van de familie een reëel risico lopen op vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten, kan met zekerheid worden besloten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan doen gelden. Verzoekster verwijst naar de bewijsvoering zoals uiteengezet in de Proceduregids van het UNHCR en naar artikel 48/5 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de bescherming waarbij zij besluit dat er voor haar in Tsjetsjenië en zelfs in de ganse Russische Federatie geen bescherming voorhanden is, waardoor de beslissing volgens verzoekster niet correct is gemotiveerd.

Betreffende het gebrek aan bewijs van de verklaarde vervolgingsfeiten verwijst verzoekster opnieuw naar de CEDOCA-informatie van 15 maart 2010 waarin wordt gesteld dat de verdwijningen, mishandelingen en ontvoeringen een middel vormen om een latente vorm van angst te bewerkstelligen

in de samenleving, dat de slachtoffers weigeren om klacht neer te leggen bij de autoriteiten of een mensenrechtenorganisatie, wat wordt bevestigd door Amnesty International en PACE, en dat journalisten terughoudend zijn om over thema's als mensenrechtenschendingen corruptie en straffeloosheid te schrijven. Hieruit vloeit volgens verzoekster voort dat het logisch is dat men geen klacht indient bij mensenrechtenorganisaties of bij de Tsjetsjeense autoriteiten.

Betreffende de bestraffing van leden van de ordediensten die zich aan wanpraktijken schuldig hebben gemaakt, staat in het CEDOCA-document dat leden van de ordediensten slechts zeer zelden worden vervolgd en het niet mogelijk is om een officieel onderzoek te openen. Wanneer wel klachten worden ingediend, voert men geen werkelijk onderzoek of doet men al het mogelijke om een proces te vermijden. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat het ontbreken van documenten aangaande een klacht bij de autoriteiten of bij een mensenrechtenorganisatie verklaard wordt door de onmogelijkheid om dergelijke documenten voor te leggen. Verzoekster beweert dat de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegengesproken wordt door de eigen informatie in het kader van andere Tsjetsjeense dossiers. Volgens verzoekster is het absurd te vereisen dat zij de gebeurtenissen door middel van documenten bewijst waarbij zij herinnert aan de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat geloofwaardige verklaringen volstaan. Verzoekster beweert dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat haar verklaringen in strijd zijn met de gekende feiten en dat het bestaan van een vrees voor vervolging in hoofde van personen die door de Tsjetsjeense of Federaal Russische autoriteiten aanzien worden als houders van informatie in verband met Tsjetsjeense strijders niet wordt ontkracht. Verzoekster geeft ook aan dat op geen enkele manier wordt aangegeven dat haar verklaringen een vaag, incoherent of ongeloofwaardig karakter zouden hebben. Verzoekster verwijst tevens naar de Proceduregids van het UNHCR met betrekking tot de verdeling van de bewijslast en herhaalt dat de beslissing strijdt met de gegevens die de verwerende partij zelf aan het administratief dossier heeft toegevoegd. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal ook dat de gebeurtenissen van 4 februari 2010 niet werden geverifieerd.

Met betrekking tot haar paspoort stelt verzoekster dat volgens het Commissariaat-generaal het bekomen van het paspoort na de verdwijning van haar echtgenoot en haar zoon doet twifelen aan de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees. Verzoekster merkt echter op dat geen enkele vraag werd gesteld over de modaliteiten van aflevering van deze paspoorten zoals de betaling van smeergeld of het gebruik van connecties. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, zo meent verzoekster, haar onvoldoende geconfronteerd met deze incoherentie, terwijl dit volgens artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht wordt gesteld, waardoor deze bepaling uit dit besluit werd geschonden. Verzoekster herinnert er bovendien aan dat in de beslissing niet wordt uitgelegd *“voor welke precieze reden de verzoekster een reëel risico liep door zich niet (sic) te wenden tot de lokale bevoegde autoriteiten, voor de aflevering van deze paspoorten”*. Volgens verzoekster heeft zij immers nooit verklaard het voorwerp te zijn van een onderzoeksmaatregel vanwege de Tsjetsjeense en/of Federaal Russische autoriteiten.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming citeert verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en oppert zij dat uit het CEDOCA-document dat zij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat er nog steeds ontvoeringen en verdwijningen plaatsvinden in Tsjetsjenië waarbij folteringen worden gepleegd, waarover het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties reeds zijn bezorgdheid heeft geuit, dat vermoedelijke rebellen blijkens een rapport van PACE tijdens hun detentie worden gefolterd, dat personen die hulp bieden aan rebellen ook een hoog risico lopen en dat personen die de aandacht van de ordediensten trekken riskeren om meerdere keren te worden aangehouden en gefolterd. Bijgevolg kan men niet uitsluiten dat verzoekster en de leden van haar familie het slachtoffer zouden kunnen worden van een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster stelt dat in de beslissing enkel wordt verwezen naar artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal in gebreke blijft om de beslissing te motiveren in het licht van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende het gebrek aan een geldige en adequate motivering houdt verzoekster een uitgebreid theoretisch betoog over de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster besluit dat het Commissariaat-generaal artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden heeft, waardoor de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2. De Raad wenst vooraf op te merken dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekster werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling ervan. Verzoekster besliste echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 oktober 2010 (zie punt 1.2.) en diende meer dan een half jaar na haar binnenkomst op Belgisch grondgebied een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling

van haar asielaanvraag voor verzoekster geen prioriteit is en bijgevolg haar behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.3. Gelet op hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoekster aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

2.4. Daargelaten de vraag of er zoiets bestaat als het algemeen rechtsbeginsel van het voordeel van de twijfel, dient erop te worden gewezen dat het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204), wat te dezen, zoals hieronder zal blijken, niet het geval is, zodat het beginsel geen toepassing vindt.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de complexe situatie in Tsjetsjenië die een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster de aangehaalde problemen niet aannemelijk kan maken. Zo beschikt zij over geen enkel begin van bewijs en zijn haar verklaringen over belangrijke aspecten van haar asielrelaas onaannemelijk vaag. Daarenboven merkt de commissaris-generaal op dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster zich na de verdwijning van haar man en haar zoon heeft gewend tot de Russische autoriteiten en probleemloos een internationaal paspoort verkreeg. Verder blijkt dat de periode tussen het ontstaan van de problemen van verzoekster en haar vertrek naar Oekraïne opvallend lang was, wat ernstige vragen doet rijzen bij de gegrondheid van verzoeksters vrees. Tevens wordt in de beslissing aangehaald dat de medische problemen geen verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster diende hiervoor een medische regularisatie-aanvraag in. Met betrekking tot de psychische- en geheugenproblemen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen overtuigend bewijs is dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn. Tenslotte wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet gelijkgesteld kan worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in voormeld wetsartikel.

2.7. Het komt in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij (RvS 19 januari 2005, p. 139.515), waardoor verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat haar vrees voor vervolging door de bestreden beslissing niet op geldige wijze werd ontkracht. Er is overigens slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd wanneer zij de commissaris-generaal verwijt dat geen onderzoek werd gedaan naar het incident van 4 februari 2010. Verzoekster gaf blijkens het gehoorverslag immers zelf aan dat ze geen enkel bewijs heeft van het feit dat haar man en zoon werden meegenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, p. 11), ze niet weet van welke afdeling of sectie de militairen waren, noch hun naam of het waarom van deze actie (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, p. 9), waardoor niet kan worden verwacht dat de commissaris-generaal dit element kan verifiëren. Bovendien blijkt hieruit dat de verklaringen van verzoekster geenszins duidelijk en gedetailleerd zijn zoals zij verderop in haar verzoekschrift beweert.

2.8. Verzoekster gaat met haar betoog over het gebrek aan bescherming in de Russische Federatie en haar uiteenzetting over de verschillende mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië voorbij aan de vaststellingen van de commissaris-generaal op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt besloten. Zo bleek dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegde van de vervolgingsfeiten die zij had aangehaald. In haar verzoekschrift poogt verzoekster op grond van de CEDOCA-informatie die zij als bijlage toevoegt uit te leggen dat zij niet over bewijsstukken beschikt omdat er geen klacht wordt ingediend tegen de verdwijningen. De Raad merkt op dat verzoekster niet enkel elk bewijs ontbeert van het feit dat haar echtgenoot en haar zoon werden meegenomen, maar ook van de bezoeken van de militairen achteraf. Zij brengt evenmin enig begin van bewijs aan van haar inspanningen om haar gezinsleden terug te vinden bij de militaire instanties in haar district (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, p. 12). Bovendien legt zij, zoals hierboven reeds aangegeven, over deze gebeurtenissen dermate vage verklaringen af, dat deze niet geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.9. Waar verzoekster ter rechtvaardiging van haar vage verklaringen beweert dat geen rekening werd gehouden met de bijzonderheid dat zij als Tsjetsjeense vrouw van 40 jaar oud slechts weinig geïnformeerd is over de persoonlijke situatie van haar echtgenoot en haar zoon en dit om reden van de Tsjetsjeense tradities, merkt de Raad op dat de vaagheden betrekking hebben op de verdwijning van haar echtgenoot en haar zoon waarvan zij via S.(...), de oom van haar echtgenoot, werd geïnformeerd en op de bezoeken door militairen waarvan zij zelf getuige was. Verzoekster kan zich bijgevolg bezwaarlijk op haar profiel beroepen als verschooning voor haar uiterst vage verklaringen.

2.10. Waar verzoekster zich beroept op de actuele situatie in Tsjetsjenië, zoals beschreven in het CEDOCA-document dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, teneinde aan te tonen dat zij als vluchteling dient te worden erkend, wijst de Raad op de overweging uit de bestreden beslissing dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de erkenning en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

2.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 17, §2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”

Uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat verzoekster over haar paspoort tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd waarop ze door de ambtenaar niet zou zijn gewezen. Bovendien antwoordde verzoekster ontkennend op de vraag of zij problemen had ondervonden bij de aanvraag of de afhaling van het paspoort (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, p. 5). Het feit dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van de eventuele modaliteiten van de aflevering van haar paspoort, met name de betaling van smeergeld of het gebruik van connecties zoals ze in haar verzoekschrift laat uitschijnen, kan niet als een tegenstrijdigheid worden beschouwd, maar betreft een nalatigheid van verzoekster. Het kan moeilijk aan de dossierbehandelaar worden verweten dat hij verzoekster niet confronteert met informatie die zij niet meedeelt. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat in de beslissing niet wordt uitgelegd *“voor welke precieze reden de verzoekster een reëel risico liep door zich niet (sic) te wenden tot de lokale bevoegde autoriteiten, voor de aflevering van deze paspoorten”*, aangezien hierin duidelijk het volgende wordt gesteld: *“Het feit dat u zo snel na de verdwijning van uw man en zoon, volgens u door toedoen van militairen, uw autoriteiten opzocht en u zonder problemen documenten werden afgeleverd, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover uw autoriteiten zou gekend hebben.”* Het feit dat zij nooit heeft verklaard zelf het voorwerp van een onderzoeksmaatregel te zijn geweest, doet te dezen niet terzake.

2.12. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas kan verzoekster zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Waar verzoekster verwijst naar het CEDOCA-document, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt als bewijs voor haar reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, dient te worden opgemerkt dat zij niet kan volstaan met de verwijzing naar een algemeen rapport, maar haar beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs (cfr. EHRM, 4 december 2008, *Y.t. Rusland*). Met haar betoog levert zij geen dergelijk begin van bewijs, met name concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten (cfr. RvS 12 maart 2009, nr. 4128 (c); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.14. Voor zover verzoekster met haar uiteenzetting over de mensenrechtenschendingen kritiek uit op de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting niet toelaat een ander licht te werpen op de vaststelling dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft waardoor niet kan besloten worden tot het bestaan in Tsjetsjenië van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict, zoals bedoeld in dit wetsartikel. Bijkomend stelt de Raad vast dat de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, SRB Tsjetsjenië 20 juni 2011) van recentere datum is dan het CEDOCA-document dat verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, waardoor verzoekster zich daarop bezwaarlijk kan baseren om de actuele toestand in Tsjetsjenië toe te lichten.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 van de vreemdelingenwet. Er werd evenmin een schending van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN